

Розділ 1. Все почалося в Афінах

– «Афіни» знову у прольоті? – сказала втомлена засмагла жінка і подивилась на стрункого водія.

– А я тобі казав, що буде горе з новими кортами. Так, ти ж завжди права!

– Тарасе, пам'ятаєш: ти співвласник. А я в усьому підприємстві голова? – домінувала у розмові та.

Ця горда і доглянута особа була сама Ілона Землянична. Засновниця та основна володарка пакета акцій спорткомплексу «Афіни» на Жилянській.

– Тоді давай заберемо собі Полянську, нехай тренує молодняк, – логічно розмірковував Тарас.

– Та вона ж коштує, як половина кортів. Та ще й з характером. Пішла вона! – уперто не здавалась Землянична.

Невинна і гаряча сварка, що чулась з суперкара на дорозі була продовженням наради у «Афінах». Адміністратор подала поганий звіт. Ще трохи – і прощай поїздка у Париж на тенісний турнір Ролан Гаррос...

– До завтра, пані Журбіна! – кивнула дівчина, здала ключі від кортів, чохол з ракетками закинула за спину та і пішла.

– Що, Зінченко останньою була? – спитала жінка у дочки, яка з нудьги та доброти допомагала матері в роботі.

– Та наче так. Я вимикаю світло, – натиснула мала на пульті дві кнопочки та почала збирати речі. Хоча, яка ж вона «мала»? Красуня, випускниця школи – Олеся Журбіна.

– А глянь: що робиться по ресторану, – панель відображала кілька камер.

– Ой, мамо, як завжди. Лишилися тільки ті, кого Сашко пригрів за чайові. Мабуть, гулятимуть до ранку. Щасливчик він. Не розумію: як не звільнили ще тоді, після скандалу з депутатом, що документи загубив? – згадала дівчинка, як десь з пів року тут розгулявся цілий детектив.

– От Плюшкін! Тільки тут я не указ. Клієнт для нас - найголовніший, – поглянула на монітор Світлана Журбіна, а потім вимкнула і додала: – Пішли, хоч відпочину трохи. З мене сьогодні Землянична мотузки вила, як могла.

«Це добре!» думала Олеся. Бо мати прийде і заляже спати. Ну, а вона причепуриться та пурхне в тихі зарослі, що в Голосіївському парку. А там її давно чекає кохання усього життя – рум'яний і блакитноокий, шкільний веселий Отаман. Ну, а простіше – двієчник Руслан. Та кращого немає в цілім світі!

Олеся вийшла на улюблену поляну, де вони завжди зустрічались та хлопця не знайшла. Аж раптом з дерева, що той Тарзан, зіскочив пустотливий і завзятий, засмаглий шибеник Руслан.

– Русланчику, не можна так лякати! Ти хочеш мені серце зупинити?

– Ні! Я твоє давно забрав. А те, що віддаю - мені не шкода, – він тихо й ніжно обіймав та намагався випити відразу цілунком губоньки, які жадав.

– Зажди, куди ти поспішаєш?..

– Не можу! Я страшенно скучив. Пішли туди, де трави вищі та люди ловлять більше гав. Туристи все навколо нищать, вже скоро зовсім не залишать стежинок, що для нас я протоптав.

Він мовчки взяв її за руку і тихо пробирався вглиб густих чагарників старого лісу. Ця тепла і міцна рука була Олесі найрідніша! Наразі зупинився та оглянув зелений прихисток сьогоднішніх бажань.

– Все, далі не піду... Ще від учора за тобою помираю, – притиснув її стан до себе і палко цілував.

– Русланчику, ти зовсім дикий став. Тебе канікули псують нещадно, – щасливо посміхалась його мрія.

– То не канікули, а ти сама. Пообіцяй: що так навіки буде, – тремтів і тихо роздягав її Руслан.

– Що тільки так? А краще вже не хочеш? – шаліла від його вогню маленька голосіївська Джульєтта.

– Я хочу! Але ж ти кудись поїдеш навчатися, за океан. А я тут пропаду без тебе, – жалівся хлопець і поволі відчував, що з нею підіймається до неба...

– Та не поїду я нікуди. Не хочу, щоб пропав, – вона вслухалась, як він пестить її груди, стискала кулачками трави і божеволіла від наростаючого жару.

– Помру, коли хоча б на мить забуду все, що з тобою відчував... – над озером зірвалась чайка і скрикнула. А щирий і закоханий Ромео занурився в свою Джульєтту та навіть не здогадувався: скільки над їх голівками уже нависло жахів.

Пізніше парочка лежала тихо та рахувала зорі у світах. Вони тримались за гарячі руки і знали, що їх душі та життя не роз'єднати вже довіку.

Додому таємнича і щаслива Олеся кралась десь о третій ранку. Та мати миттю увімкнула світло і проскрипіла:

– Ох ти ж і дурна! Тебе чекає Гарвард, а ти трешся з цим хуліганом по кущах. А завагітнієш – підеш до нього в хижу? – це виглядало зараз наче заздрість, а може й справді то вона була.

– Не треба, мамо. Ти його не знаєш... Руслан зовсім не хуліган! А те, що він людей рятує, то не жорстокість, а його душевний стан.

– Ой, прямо янгол! Що ж тоді вся згряя із відділку постійно не вилазить? – не відставала старша Журбіна.

– Прошу по-доброму: забудь про хлопців. Бо ми посваримося, мамо! – насупилась дочка.

Відносно «зграї» Журбіна була права. Якось місцевий Отаман – Руслан Приходько ішов собі в Сільпо по хліб. Та раптом зупинився і побачив, як невідомі та нахабні присіпались до жіночок, що продавали домашні овочі з корзин. Він викликав свою команду і скоро жадібних хапуг захисники відлупцювали та взяли обіцянку, що ніколи їх більше на районі не побачать. Чужі пішли, а однокласники Руслана тепер, частенько та докладно, відновлювали справедливість для бабусь.

Одного разу жінка попросила, щоб їй допомогли вернуть зарплату, що відібрав місцевий наркоман. І хлопці встигли повернути гроші. Так і пішла про друзів Отамана місцева слава, як захисників слабких і скривджених. Але дільничий чортихався та невдоволено і часто викликав Руслана з хлопцями, щоб пояснити, що не такими методами треба відновлювати справедливість. Ось тільки група не здавалась та віднаходила нові розваги...

Прокинулась Олеся, коли сонце вже гралось високо серед біленьких хмар. Щасливо потягнулась і згадала, про вечір в парку. Очі запалали від усвідомлення гріхів з Русланом, ввімкнула музику та прочитала все, що на телефоні назбиралось. Один із відгуків звучав приблизно так: «Кохаю і моя довіку будеш...» Це повідомлення відомий адресат направив, мабуть, разів з десять.

– Дивак! – сказала, посміхнулась та відписалась: «Так, довіку буду!» Може комусь не зрозуміти, але ж коханий той іще мастак читати між рядків її послання.

Закохана поснідала і раптом згадала:

– Боже! Я ж пообіцяла, що зранку до адміністрації заїду, якісь папери

треба взяти...

Швиденько начепила джинси, попестила русяві коси гребінцем і вийшла у зелений двір. Там все було без змін: собачки з бабцями гуляли, а їх двірник косив траву нещадно.

Олеся занесла папери в спорткомплекс і пішла до ресторану попиту кави. Їхній бармен душі не чув від юної краси.

– Привіт, Сашко! Як погуляли вчора? – спитала з усмішкою, бо згадала про його заробітки та нічних клієнтів.

– Ой, лялечко, пішли вони! Не буду більше залишатись. І половини не дали з того, що на початку обіцяли, – обурено сказав «заробітчанин».

– А ти з них наперед бери! – щасливо розсміялась Леся.

В цей час за дальнім столиком у залі її сріблястий молодечий сміх почув якийсь високий чоловік, що до того похмуро розглядав папери на столі з Тарасом Земляничним. Він обернувся і примружив погляд та швидко оцінив відвідувачку біля бару.

– Це хто у вас такий веселий зранку? Офіціантка?

– Ні, нашої адміністраторки дочка. Красива дівчинка зробилась на очах. Раніше була просто, як билінка, а зараз сформувалась зірка... – замріяно сказав Тарас.

– Так, друже, не жаліє час для нас старечих зморшків, а для них живого соку та прикрас природи, – констатував закони плинності життя старий і мало хто помітив хижацький блиск в його очах.

Розділ 2. Дитино, що ж ти робиш

– То що: підпишемо контракт? – спішив з своїм питанням Земляничний.

– А познайом мене з отим створінням. Тоді й підпишемо, як буде час! –

паскудно розсміявся співрозмовник.

Тарас не дуже полюбляв ці шашні посеред нерівних. Він сам потрапив в кабалу до сильної та забезпеченої жінки, але ж то особистий вибір. А зараз він себе відчув звичайним сутенером для доньки адміністратора їх клубу. «От кара! І чого вона приперлась саме тепер? А цей вампір вже не відчепиться, он як старечі очі палають хіттю та зажерливим вогнем!..»

– Олесю, дівчинко! Іди до нас, – привітно поманив її Тарас.

– Пане Тарасе? Слухаю уважно, – щасливо посміхалась Леся і пам'ятала тільки, як вночі кохалась зі своїм Русланом. Тому тепер здавалось, що літала у небі, на хмарках.

– Це диво зблизька ще гарніше! – почув оцінку Земляничний і підсвідомо, обома руками протер лице, але ж представив:

– Пан Ярославський, мільярдер і меценат. А це дитина нашої Світлани – Олеся Журбіна.

– Яких тільки чудес не робить світ! – здавалось дід забув про етикет і тільки слину, як бульдог пускав.

– Вітаю, пане, у «Афінах»! – сказала дівчинка і посміхнулась та навіть провернула реверанс.

«О, Господи, дитино! Що ж ти робиш? Я вже не радий і контракту...» знов спілкувався сам з собою Земляничний в безрадісних, загрозливих думках.

– Маленька, хочеш щось попити чи поїсти? – забув дідок про ввічливість та тільки про те, що він могутній пам'ятав.

Тепер Олеся очманіло подивилась на Земляничного і прорекла:

– Ні, дякую. Я вже сьогодні їла. У Вас тут справи, я не смію заважати.

Пане, Тарасе, я піду?

– Іди-іди. У нас тут, дійсно, справи. А матері скажи, щоб потім папери принесла мені на стіл ті, що з адміністрації забрали.

– Звичайно, так! – кліпнула Леся оченятами й пішла, а Ярославський поглинав що кожен крок її стрункого тіла...

Контракт він підписав на суму, яку Ілона Землянична захотіла і все, здається, було в нормі. Та тільки кровожерливі очиці Тарасу навіть серед ночі приверзлись. Так, наче він серед вампірів і подає їм на красивій таці мале оголене дівча... Таких гидких і неймовірних снів співвласник комплексу допоки ще не бачив.

А скоро Лесі Журбіній прийшла відмова із далеких Штатів. Гарвард не взяв її в студентки. І марення матусі не здійснились. Світлана була в шоці! Та дочка від щастя знову здійнялась за хмари та полетіла сповіщати про радість вірного захисника.

– Привіт, Циган! Скажи, а де Руслан? – співала Леся, наче пташка синьоока.

Вона примчала до хлопчини на роботу, адже до вечора чекати не могла. Вони зостануться обоє вдома! Що в Києві немає де навчатись? От причепилась мати до престижу. Набралась серед тенісистів тих розваг.

– На другій ямі. Підожди, покличу, – облишив лагодити дороге авто Циган й попрямував всередину ангару.

Чому Циган? Та, мабуть, з тої ж самої причини, що й Отаман. Майже всім хлопцям з класу, за навчання, чіплялись прізвиська якісь. Ті, що характеристику давали точніше будь-якого резюме. Хоча у випадку з Циганом, якраз, точніше не назвеш. Хлопчина був веселий і чорнявий, а ще він так на шестиструнці грав, що міг позаздрити артист із ромів. А взагалі-то він Іван.

– Дивіться: яке ясне диво до мене завітало? Просто так, чи скучила? –

шалено обіймав за плечі свою дівчинку Руслан. Він навіть не помітив, що всі руки в мазуті та вже потопає в її очах.

– Я залишаюсь... Русику, відмова! Я обіцяла: що з тобою буду? Мати в сльозах, а я така щаслива! – вона вчепилась йому в шию і вже сиділа на міцних руках. І Бог з ним з тим мазутом, все відмиють...

Сьогодні всі були щасливі! Ілона Землянична, як дізналась, що Ярославський підписав з ними контракт на товариську допомогу, з малим процентом, то відразу затигнула свого молодшого на десять років чоловіка у шлюбне ліжко.

– Котику! Пішла робота по оплаті кортів. Ще попрацюємо - і до Парижа! Я так сумую за каштанчиками в шоколаді. Іди до мене, будем піночку збивати...

Тарас вже звик до цих її чумних і нерозбірливих занять коханням. Зате у нього була купа бабок, гарна машина і престижний клуб, в якому він законно був співвласник. А дику бабу можна перетерпіть і потім відриватись серед юних та гарних на тіла дівчат. Він змовчав, що вона і так товста, куди їй ще той шоколад? Але ж усе колись закінчується добре!

А наші юні радісні герої сьогодні всі пішли в кінотеатр. Весь задній ряд, тьотя Тамара – касирка «Загреба», завжди тримала для банди Отамана, наче бронь. А це тому, що якось їх команда і тут запам'яталась в добрих справах. Та бійка дикою була! Прийшли якісь п'яниці, із чужих, та почали ламати крісла. Ну от тоді місцеві хлопчакі і показали: хто хазяїн в домі. Коли приїхали поліціянти – свої чужих уже зім'яли і ті попхались, підібгавши побиті та обідрані хвости. Ось так команда Отамана невинно заробляла рейтинг найкращих хлопців на землі.

Коли у залі погасили світло і щось там бігало та розмовляло на екрані, Олеся зачаровано тулилась до Отаманових грудей. А він блаженно обіймав її та поки ще не вірив, що дівчинка не їде на край світу, а залишилась поряд з ним... Хлопці уважно все вивчали на екрані та намагались не дивитись, коли Олеся і Руслан, шалено збуджені й гарячі,

тихенько утопали в поцілунках.

– Я точно не зумію дочекатись, що там придумав режисер в кінці. Пішли, страшенно хочу відчувати як б'ється твоє серденько в мені... – прошепотів нестримний хлопець. – Нам треба вийти. Добре, пацани? Дивіться, щоб було все тихо.

– Та йди вже, йди! А то від вашого кохання у тих, що на екрані очі меркнуть і все бажаннями палає, – приколювався весело Іван. – Ти тільки не проспий і пам'ятай, що завтра на роботу зранку!

Окрилені своїм коханням, Руслан і Леся забрели на берег озера, до місячного саява. Рибалки і туристи вже пішли та тільки їм належав неповторний яскравий світ, з доріжкою на темній утаємниченій воді. Який чарівний краєвид! Здавалось, місяць спеціально їх кличе перейти туди, за обрій, де немає шалених грошей, підлих гадів і нелюдських страшних розваг.

Але ж забути про погане дуже просто. Достатньо глянути єдиний раз, як неймовірно люблячі створіння натішитись не можуть щастям і безоглядно віддають одне одному тіло й душу...

– Чому ти вибрала мене? Он скільки гарних хлопців навкруги. У тих твоїх «Афінах» чи де інде. Ваші відомі та багаті тенісисти на тебе дивляться, як на безцінний скарб, – довірливо констатував Руслан і пригортав до себе найдорожчу.

– От любиш ти потішити себе! Ну, добре я скажу: бо ти найкращий! Ти вірний, ніжний і красивий, а ще сміливий, благородний та... трішечки дурний. Але для мене ти ВСЕ-ВСЕ на цій землі уже довіку, – пестила дівчина його лице, а хлопець танув і згорав бажанням...

– Моя єдина на землі. Кохатиму тебе довіку, – натхненно відповів Руслан та загубив у часі відлік.

Розділ 3. Повноліття

- Русланчику, чого ти хочеш на день народження? – спитала Леся.
- Тебе! Нікого і нічого на світі більше не потрібно.
- До речі, про «кого». Прийдуть же хлопці? – уточняла юна жінка, адже бажала гарний стіл накрити для свого щасливця.
- Та ще й з дівчатами! – сміявся Отаман і це було за день до того, як йому стукне вісімнадцять.
- А де набрати стільки їжі? – розхвилювалась «половинка».
- Я вже замовив все в експрес-доставці. Ну, а за випивкою ми поїдемо до тітки, – він взяв улюблений старенький мотоцикл той, що любив, наче друзяку. Вони частенько з Лесею ганяли околицями Києва, як вітер. І дівчина ніколи не боялась, бо вів залізного коня її Руслан. Вона блаженно огортала його стан долоньками і гордо притискалась до сильної та рідної спини. Так можна було їхати за обрій, куди завгодно, може на край світу, тільки б триматись за сміливі груди і дихати лише одним...

Звичайно, випивку їм не дали б. Але у супермаркеті, на касі, сиділа його рідна тітка, з якою він до речі й жив. Більше нікого з рідних у Приходька з трьох років не було. Згоріла хата. Тут, на околиці, тоді хтось підпалив і хлопчик теж би задихнувся, та він на диво, опинився у бабусі. Ось так тепер і жив. Відтоді вже пройшло п'ятнадцять років, але Руслан в душі хотів, щоб пиріжків їм напекла рідненька мама, а батько видавив з десятків гарних слів. Але життя таке, як Бог дає. Йому він в нагороду дав красиву й вірну дівчинку Олесю. Хіба буває більша нагорода для щирої хлоп'ячої душі?

- Ні! Тьотю Тасю, я такого не візьму. Навіщо нам ті дорогі напої?
- Бери, сказала. То дівчата, на повноліття, скинулись тобі. Не кожен день стає дорослим хлопець! Оцю коробку забирай! – командувала тітка. – Тільки ж, Русю, я допізна на зміні, а тому смаколиків не буде, синку.
- Та не хвилюйся, я уже замовив. Ох, ці жінки. У вас лиш їжа на умі! –

моргнув Олесі іменинник.

У тітчиній хрущівці було тісно і Леся Бога про одне просила: щоб дав погоду і тоді пікнік на озері пройде найліпше. Господь її дитячі мрії чув і дав яскравий та святковий день. Компанія зібралась якнайбільша. Прийшло з пів класу, ще й фізрук колишній, та всі з дівчатами – як на підбір.

Коли людина гарна і проста: тоді не треба ні столів розкішних, ні залів в ресторанах пишних, а просто поле та густа трава, високе небо і тобі потиснуть гарячу руку всі, хто поважає за гідне вчинками ще молоде життя.

Руслан терпляче слухав тости і посміхався у свої красиві блакитні очі, смикав буйний чуб та ніжно притискав плече тієї, яка здавалось вже довіку прийматиме його гостей. Але коли дійшло до «гірко» – він запротестував:

– Е, ні! Оце вже скажете пізніше. Цигане, краще заспівай!

Іванко взяв свою гітару і погуляв по струнах трохи, а потім став серйозним і заграв улюблену мелодію команди із фільму «Одинак». Усі підспівували, як могли і ще замовлення давали. А потім прогулятися пішли. Олеся прибирила стіл й командувала вже дорослим Отаманом:

– Де торт? Неси. Отут поставимо, по центру... Чого ти дивишся на мене так?

– Тому, що я тебе кохаю, як життя. Ні! Думаю, що набагато більше, – сказав Руслан і не договорив, бо чув ще й досі в вухах оте «гірко». Ніхто не знає: аж наскільки сильно він вірив в актуальність даних слів.

– Я теж тебе кохаю, та працой! Бо гості скоро на підході, – щасливо посміхалась його бджілка.

І свято повноліття вийшло чарівним, пам'ятним, на диво добрим. Пізніше були танці на піску, а ще запливи: хто скоріше на той бік озера потрапить. Серед команди Отамана п'яниці не водились здру, тому

закінчили нічними селфі та й розбрелися хто куди.

– Русланчику, а я заморилась, поїхали додому вже, – зітхнула його ніжна «половинка». І він не витримав:

– Додому? Це куди? Адже я хочу у твої обійми, від вечора до ранку і навіки...

Олеся кинулась йому на груди і чула серденько своє:

– Я вже не вперше думаю про це. А мати каже: я іще маленька...

– Звичайно так. Поїхали, – насупив засмагле личко Отаман.

– Не хочу я від тебе! Дома сумно. І це усе обман, що я мала. Чому ти й досі не зробив мені дитинку?

– ...Чого я не зробив? – завмер Руслан, бо інколи він просто не встигав зреагувати на політ фантазій своєї юної подруги. – Я що, по-твоєму, якийсь дебіл? Ти ж дівчинка – маленька квітка!

– Але ж вони казали «гірко»...

– От після «гірко» будуть дітки. А зараз я беру мішки, а ти ці чисті тарілки, – робив приємний вигляд хлопець, а на душі «шкреблися кішки». Бо його квіточка підняла тему, яка була не зовсім фантастична. Бо ж дійсно в світі випадки були, коли такі закохані створіння, зливались і давали десь коріння для гарної сім'ї... Але Приходько стиснув зуби і під покровом ночі пригнітив душі гарячі сподівання.

– Ну як сьогодні погуляли, а головне: скільки разів? – почувла дівчинка вітання мами і серце стислось від образи.

– Чого ти стала така дивна, мамо? Була ж нормальною до цих «Афін»? – зітхнула Леся.

– Тобто, дивна? А ти нормальна, коли аж до ранку тягаєшся з отим бандитом, без роду-племені та без сім'ї? – скипіла мати на канапі.

– Між іншим, він сьогодні став дорослим! – гордо озвучила донька.

– Це так ти сповіщаєш, що вагітна? – зірвався голос у Світлани.

– О, Боже, мамо! Ти до лікаря сходи. Може пропише щось надійне. Бо я лише хотіла сповістити, що у того «бандита» іменини сьогодні біля озера були. Руслану виповнилось вісімнадцять років. А натяки твої невірні, бо ми при людях не могли! – цинічно вирівняла перепалку доця.

– Ага! Тобто уже підсудний, – щось недоречно випалила жінка.

– Що ти верзеш? Я спати йду! – кивнула Леся і пішла. На жаль, вона не надала уваги сказаному злою жінкоюю.

А зранку Лесею розбудив дзвінок Руслана:

– Як спалось, сонечко моє?

– Привіт, коханий! Добре спала. А як в дорослому житті живеться? – потягувалась дівчинка в постелі.

– Та добре, тільки щось на пиво тягне... – згадав Руслан вчорашній день.

– То принести? Зайду до тьоті Тасі, – з готовністю спитала Леся.

– Ну, що ти, на роботі я ж – ні-ні! А ввечері підемо погуляти.

– Чекатиму, хороший мій!

Сьогодні дівчинці страшенно не хотілось іти до матері на службу, але ж вона пообіцяла помагати, а слово для маленької – закон! Зібралась, вийшла і забула телефон. Вернулась, хоч і не любила цю прикмету та скоро сіла до маршрутки.

– Заїхать в одне місце можеш? – спитала мати, наче й не було нічних докорів.

– Куди зашлеш мене сьогодні? – зітхнула дівчинка.

– Я скинула адресу. Салон у них, подивишся тканини і знімеш все на телефон. Бо Землянична хоче нові штори по всьому адмінкорпусу. Навіщо? Змінили б жалюзі і все. От що як гроші у контори лишні!

– Знов комплексує! Це біда... Навіщо було зустрічатись з тим колишнім?
– промовила Олеся вголос, бо розуміла, що матусина проблема від зустрічей з одним «артистом». Це він їй так казав спочатку, а виявився звичним аферистом. У матері такі уже були. І після цього вона Русика бандитом вважає і городить про вагітність... Напасть та й все!

В салоні на Хрещатику висіли десятки, сотні різнопланових тканин. Олеся все зробила, як просили і тут злякалась, бо позаду хтось нахабно взяв її за руку:

– Вітаю, крихітко, у царині моїй!

Олеся повернулась і чомусь здригнулась, бо побачила старого, якого Земляничний в ресторані представив меценатом їй...

– Вітаю, пане Ярославський! Салон у Вас розкішний і багатий, – сказала перше, що згадала.

А дід схилювся до її руки і гидко так поцілував:

– Спасибі. Зовсім несподівана оцінка! То, може, пообідаємо разом?

– Я щиро дякую, але до мами треба... – злякалась дівчинка, бо він іще тримав її загрозливо та міцно.

– Та мама нас пробачить. Як дзвонити? – палали хтиво чорні очі діда.

– Пробачте! Мені дуже треба бігти, – смикнула Леся руку й опинилась уже в метро. Вона не пам'ятала, щоб ще до когось відчувала таку відразу і суцільний жах. Вагони мчали і тряслись, але маленькій бідоласі здавалось, що оте страхіття ще й досі поруч та перед очима маячив моторошний дід.

Розділ 4. Вже підсудний

– Чого ти, наче з дуба впала? – з кривою посмішкою запитала мати.

– Нічого, йди доповідати. Я галерею перекинула тобі, – сказала Леся та пішла подалі, аби не бачити, як мати психує знову про ін'єкції лица.

Це була та іще дурня! Матуся виглядала, як звичайна сорокарічна жінка, навіть краще. І нащо їй той ботокс здався? Але ж причепиться до лікаря в салоні та кожен місяць просить «ще». Їй кажуть, що не можна, а мати репетує, що звільнить. Одного разу бідна Валентина не витримала і сказала:

– Якщо так треба, то звільняйте! Але в тюрмі сидіти я не хочу, у мене син і чоловік.

Коли Світлана Журбіна почула ще й про чоловіка – тоді зовсім наче сказала! Та жінка й досі працювала у салоні. От тільки норавлива дама знову з ін'єкціями діставала. «Невже і я буду такою в сорок?» тихенько думала Олеся та набирала Отамана. Це дивно, тільки телефон мовчав... Такого ще ніколи не бувало, щоб Русик не відповідав. При його гамірній роботі – хлопчина завжди апарат тримав в комбінезоні біля серця, щоб чути виклики прекрасної Олесі завжди і всюди.

– ...В душовій потоп. Третя кабінка плаває по вуха! – почула дівчина і миттю набрала рятівника - сантехніка дядю Степана.

– Так я ж казав вже сто разів, що труби треба поміняти! А Землянична думає, що їй Господь це зробить. Та вже, йду перекривати. Тільки ж тоді не говоріть, що знов Трохимович у всьому винуватий. Клієнти вискочать всі голими і в милі. Ото буде краса! – обурювався і сміявся чоловік.

Тепер Олеся, хоч воно їй не потрібне – подумала про штори нагорі... Навіщо нові ганчірки, коли в підвалі все діряве? Але ж Ілоні з п'єдесталу краще видно! Наразі Леся пригадала страшного діда з магазину. Вона здригнулась у відразі та і натиснула «адміністратор». Це так у неї в телефоні записана рідненька мати. Останнім часом дівчинка була на грані через їх скандали, відносно дружби із Русланом.

Гарячі почуття ставали могутнішими і Олеся збиралась скоро перебраться до Русика в тісну кімнату, як кажуть, з усіма речами. Хоч вдома в неї було гарно, але ж нестерпно взагалі! Бо із самісінького ранку й до ночі чулось тільки «шльондра», «гуляща дівка» та «бандит»...

Зараз Світлана Журбіна згадала, що у неї є робота, відклала мрії про ін'єкції краси, та й побрела в затоплений підвал. А Леся знову набирала Отамана, але коханого почути не вдавалось. Вже друга зміна йшла на корти, тому полишити адміністраторську кабінку – вона фізично не могла.

– Ой, Леська! Жаль, що ти сидиш в цій склянці. Якби ти бачила, як в коридорі ганяли депутати в милі! Я в спорті тисячу років, але таких гарячих матюків не чув іще ніколи, – радів їх старший тренер Дерев'яно, віддав ключі та і пішов додому, насвистуючи Марсельезу.

– Мамо, ти скоро? Мені терміново треба вийти! – сказала дівчинка по телефону. А Журбіна в брудній спідниці з'явилася з підвалу та миттю прорекла:

– Що вже приспічило? Одне лиш на умі? Ти бачиш, що тут діється? А мати вже зовсім не потрібна, тільки б спати з розпусним жеребцем...

Олеся не відповіла. Вона заскочила в маршрутку, а серце від поганого передчуття, збивалось з ритму та хотіло щось сказати. Ще здалеку побачила людей і спецавтомобілі вздовж дороги.

– Що там, не знаєте? – спитала водія, а той знизав плечима й відповів:

– Казали: хлопця вбито молодого...

Тепер нещасну наче грім ударив. Вона зірвалась ще до того, як зупинилося авто:

– Куди ж ти прешся, ненормальна дівко? – почула вслід від водія, та байдуже. Дізнатись треба, що сталося на СТО і де її Руслан?

Ніколи в цьому місці не було аж стільки люду і машин. Стояли поліцейські та швидка і всю стоянку обліпила стрічка! Олеся намагалася пройти, але з допитливих людей тісний паркан цього зробити не давав.

– Олеся! Не ходи туди... – раптом почула дівчинка Тимура, хазяїна заправки. Він тут неподалік стояв та прикривав собою дійство далеко не

для слабодухих. На ношах понесли, у чорній пливці, щось дивне і важке... Знайомому обличчю Леся зраділа та стривожено спитала:

– Тимуре! Що тут робиться, скажіть?

– Біда, Олесечко! Руслана пов'язали. Уже і повезли. Сказали, що Іванка замочив?

– Кого? – вся затремтіла бідолашна.

– Та братана свого – Цигана!

– Що? – зблідла дівчина та відчула, що голова їй непідвладна, але Тимур її притримав і далі вже не пам'ятала...

– Сюди! Людина у відключці! – покликав він з швидкої лікарів, які на площі вже відпрацювали.

Отямилася Леся від уколу, коли лежала на асфальті. Вона відчула нашатир та відвела лице убік.

– Що все це значить? Хто загинув? – питала дівчина і почувалась наче в пекельному страшному сні.

– Пішли, посидиш в магазині. Там прохолодно, кондиціонер... – повів Тимур її за руку. Вона присіла десь на стільчик та лиш тепер заплакала від болю у серці за своє Кохання.

– Я нічого нічого не розумію. Як все це можна пояснити? Руслан ріднішого не мав нікого. Вони в одній пісочниці росли. Не може бути... Ну, не може... – здавалось розум покидав її. – А Ви не знаєте: куди Руслана повезли?

– Ну, зараз ти його так точно не побачиш. Поки у попередньому ув'язнені посидить. А потім слідчі дії, суд. І зона, звісно... Я там був. Шикарне місце, щоб всі мізки втратить, – розкрив для дівчинки досвідчений Тимур майбутнє юного Руслана.

Олеся попила води та зрозумівши, що нічого тут не змінить – пішла в бік дому, прямо по дорозі. Маршрутки гальмували біля неї, але

нешасній зовсім не хотілось в гарячий транспорт, до людей. Вона звичайно намагалась, але такого не могла зліпити до купи, ну ніяк! Її неперевершений Руслан, після вчорашнього застілля вбив хлопчика Іванка, що був йому неначе братом?.. Ні, це все марення якесь, чи гра нечистих сил!

Сідало сонце, дув веселий вітер і стало прохолодніше, але в Олесі серце так боліло, що не знайти в аптеці препаратів аби йому допомогти. Майже вночі вона зайшла в квартиру та, як стояла, так звалилась на постіль. І тут з'явилась мати й почала дитину просто добивати:

– Чого це ти така? Зовсім затрахов?

Олеся в гніві підхопила капця та і жбурнула в ботоксне лице:

– Геть! Згинь! Ти наче той шакал...

– Ого! Мабуть не догодив, чи може зрадив з іншою малою?

Світлана Журбіна була тварюка, але ж виходить про пригоду на заправці не знала й про убивство теж. Бо якби знала – то цвіла б і пахла... А так лише несла гидоту і це було для дівчини найкращим на даний чорний і страшний момент.

Руслан Приходько, в той же час, сидів на твердій і холодній лавці та намагався, як Олеся пригоду аналізувати. Перед обідом він від'їхав, на мотоциклі, десь хвилин на двадцять. Купив всім піцу і коли вертався – побачив незнайому Шкоду, обідрану зелену і пом'яту. Іще подумав, що його хазяїн відмовився полагодити транспорт. Мабуть, давали недостатньо за ремонт? На СТО, на диво, ні душі. Руслан припаркував свій мотоцикл, одяг комбінезон і вийшов... Тоді помітив на асфальті розпластаного і в крові Цигана. Підбіг, побачив ніж у животі, хотів дістати, та Іванко прохрипів:

– Не треба, Русю! Я вже бачу...

– Що сталось, Господи! Це ті, що миттю тут промчали? Чого хотіли? І за що тебе?

– Не знаю, Русику... Не говорили. Та я і там любитиму тебе...

І все. Помер.

І добрі очі Отамана наповнились гарячими сльозами. Ні, він не думав зараз про підставу, та навіть про свою Олесю. Просто Іванка було жаль страшенно! Він наче пісня в світі жив... Навіть, коли збирався махач з іншими хлопцями, він був гарячим, але ніколи просто так не бив. Лише за діло. «Господи! Візьми до себе його вірну душу...»

Руслан сидів на нарах, обхопивши свої коліна обома руками і щось про себе шепотів. Він знав молитву і вона була для Вані.

Розділ 5. Завжди твоя

– Скільки разів тобі казати, що я Джек Деніелс п'ю тільки прохолодним, з підвалу. Ти ж його тримала у холодильнику, тому він льодяний! – кричав, валяючись в алькові, під темним занавісом Ярославський. Кричав він не дружині. Хто такого захоче чоловіком називати? А от коханка й помічниця в справах – чарівна Анжеліка, здавна терпіла самодура при собі.

Колись вона потрапила до нього, як всі дівчата. Так, наразі всім треба дещо розказати! Бо сивий старець у халаті – цей меценат-мільярдер, в якого на Хрещатику салони з тканинами та чимось ще, насправді торговець людьми... Та це його таємний бізнес, звісно! А так – він молодчина: є зв'язки, буває на прийомах, помагає по бізнесу заблудшим вівцям. Наприклад, ось недавно допоміг власникам кортів – Земляничним. Ілона сльозно так просила про кредит. Він завітав, щоб оцінити статки, в які вкладав своє бабло. Але коли посеред ресторану тих «Афін» побачив дівчинку Олесю, то підписав, що подали. Хіба то гроші за таку красуню?

І з того часу мріяв про одне: коли отут, у цьому ліжку опиниться те диво молоде... В його старечій голові про неї марились такі картинки, що навіть Анжеліці не під силу. Але у дівчинки була матуся, що працювала на тих кортах. А ще, і саме головне, у неї був жених! Звичайно він ніхто. Та хлопець непростий, завзятий і ще з компанією однодумців у себе на

районі щось мутив.

Тому падлюка підійшов інакше. Коли вже в Ярославського у серці застрягла дівчинка красива, він йшов по трупах, вперто і завзято. От зараз першим підвернувся Ваня - товариш нареченого. Картина банальна і проста: береш зальотних жадібних бомжів, що хочуть грошей та вина багато. Вони виконують роботу та підставляють молодця, а самі гинуть десь в аварії звичайній. Навіть платити не потрібно. Хоча за ті чарівні очі він відвалив би скільки скажуть!

Тепер залишилася мати. Але, здається, тут іще простіше. Він чув, що дівчинку вона не любить! От же ж гадюка, навіть він вже полюбив. Сидів і марив, як навчить кохатись і викине набридлу Анжеліку...

З такими мріями старий розпусник ввімкнув панель на всю стіну. В новинах щось розповідали про будівництво і нещадну боротьбу за чистоту рядів. Та ось знайшлась потрібна з інформацій. Сказали, на Одеській трасі розбилася старенька Шкода, що вкрадена була, а в ній загинули два невідомих.

Тут Ярославський криво посміхнувся і вже доволі мирно попросив:

– Анжелко, роздягайся, йди до тата...

Жінка зітхнула та прошепотіла:

– Нещастя! Імпотент проклятий... – сказала і почула раптом, як Ярославський телефоном говорив.

– Алло! Чубенко, молодець. Не дарма в мене хліб молотиш. Іще завдання: завтра занесеш в «Афіни» дорогий букет для жінки на ім'я Лариса Журбіна. Скажи, що передав клієнт, який від неї ошалів. Залишиш нашого альфонсика візитку та хай він їй затуркає голівку, чи що там в неї є. Анжелочко! Ну, я ж чекаю. Підлий мені ще Джека та іди...

Зробивши справи, Ярославський закинув дорогий айфон кудись в

подушки та знов перед очима гада постала дівчинка Олеся. Він навіть на якусь секунду відчув, що майже повноцінний. Але ж то тільки на секунду, а так його старечий організм давно забув про мандри щастям.

Та ми облишимо тварюку-мецената в його алькові і повернемося тепер до правоохоронних дій. Підозрюваного Приходька завели на перший допит до ще молодого, але продажного навіки капітана.

– Що, Юдо? Як спалось на нарах? Дружбан із потойбіччя не приходив?
– відкрив він справу і паскудно посміхнувся.

– Мабуть, до тебе ходять часто? Дешевий трюк, начальнику! – сказав йому у відповідь Руслан.

– Ну, ти мені права ще покачай. Навіщо кореша безжально замочив? Чистуху накрапай і йди на зону, – не підбирав слова юрист.

– Я друга не вбивав і ти це знаєш. От тільки досі не складу: кому я так на волі насолив? – у самий корінь подивився зараз, без юридичної освіти Отаман і слідчий зрозумів, що перед ним далеко не профан.

– Не хочеш зізнаватись – доведемо! Інакше нащо ж нам зарплату платять? – закрив слідак пусту сіреньку теку та скрикнув: – Виведіть цю мразь. Готуйся, зараз на роботу їдем до тебе, щоб усе згадав.

Проїхались вони даремно. Але ж як корумпований сказав: потрібно відпрацьовувати зарплату, відволікатись на такі от справи, а не ловити справжніх гадів. Та для Руслана виїзд був корисним. Він знову на повітрі побував, побачив волю, СТО та тільки серцю свободи не давав. Бо там горіла слабкість і кохання до рідної, єдиної на світі... Хіба ж він міг би припустити, що все це саме через неї? Вірніше через ту красу, яку Господь їй дарував.

А Леся більше не ходила до «Афін». Вона лежала вдома, наче мертва і згадувала, дихаючи тим, що з НИМИ сталося за ці роки. Пригадувала, як Руслан спочатку підкладав ромашки під двері їх квартири і чекав, щоб здогадалась, що це він. Потім запрошував в кіно і проводжав,

розповідаючи книжки, які вже прочитав. І тільки в восьмому – поцілував. А ще були розмови про величне, про мандри і фантастику космічну. Потім з'явився мотоцикл і вони їздили, ховаючись полями від поліцейських, бо тоді Руслан правами ще не володів. І якось там, в високім житті, одного разу він сказав:

– З тобою хочу усього на світі, – і відібрав у неї назавжди і тіло й душу, але дав свої і їй сподобалось, страшенно і навіки. Потім був славнозвісний випускний, їх танець, біла сукня і костюм та знову він сказав:

– Запам'ятай, це наша репетиція весілля...

А потім влаштувався на роботу в те СТО і втомлювався вдень, але коли на небосхил виходили на чергування зорі – самозабутньо утопав в своїй єдиній на землі і їм здавалось, що цей рай уже навіки.

На radoщах, щоб не відстати від Руслана, маленька помічниця вийшла до матері на корти, без зарплати. Спочатку все було нормально. Але коли матусю знову кинув черговий чоловік – вона наче здуріла й почала заздрити щастю власної доньки. Та ось недавно Леся і Руслан зробили свято повноліття на природі. А потім стався цей пекельний жах... Тепер вона готова вмерти, тільки б побачити його іще хоч раз!

На суд Олеся йшла за руку з єдиною, кого тепер вважала рідніше рідної – так тіткою Руслана. Коли читали той страшний, несправедливо дикий вирок: три роки без оскарження, Олеся просто дивилась Йому в очі. Ніхто не бачив, та її Руслан в них точно прочитав: «Кохаю і чекатиму довіку. Це скоро пройде. А у нас життя попереду щасливе і велике. Ти – мій, а я – завжди твоя...»

Тоді Приходько посміхнувся і сказав, що вирок він не визнає і виправдання не потрібне та з цим пропав за височенними дверима. І знову морок, сльози і чекання, але ж в Олесі часу вдосталь. Вона потерпить і діждеться свого єдиного на світі.

Ну, а Лариса дивувала доньку веселим настроєм, приходила пізенько і часто «під шафе». Здавалось, що жінки у цій квартирі ролями

помінялись та щаслива тепер матуся. А дочка питань дурних не задавала. Хіба не ясно: мужика знайшла. Вже скільки раз таке бувало, а потім знов депресія, скандали. Але що вдієш – вона ж мати? І доля в дівчинки така...

Та якось жінка привела свого «коханого» додому. Звичайний чоловік, здається вихований і простий. Посидів, познайомився, налив дівчатам по ігристому та раптом обидві за столом заснули. Матуся залишилась вдома спати, а от Олесю під покрывом ночі засунули в авто і повезли... І як тепер коханого чекати?

Розділ 6. Вирок долі

– На ліжку покладіть, – зірвався наче півень Ярославський. Миттево й болісно відчув скрипучу старість у колінах та випромінював «жагу до щастя». Взяв пачку грошей зі стола і простягнув як щедрю нагороду за підлу і гидку роботу:

– Тримай. Та всім роздай потроху, аби мовчали наче риби у воді. А зараз позбирай все стадо і щоб до ранку духу не було на території маєтку ні одного!

– Але ж, господарю, безпека то усе. Залишу на воротах кілька гарних, – здивовано відзначив помічник.

– Чубенко, ти глухий? Я повторю: усіх до одного. І камери всі вимкни. Хочу поплавати з дівчатками в басейні, як кажуть, в стилі «ню»... Ти зрозумів?

– В якому стилі? – округлились очі у старого слугаки.

– Ой, я тебе прошу: іди! Та виконай усе докладно. Не хочу бачити про себе ролик десь на Ютубі, чи не дай Господь, у кабінетах «моралістів». А серед Вас же точно є, хоча б один, засланий чи продажний. Усе. Виконуй! Та ворота всі замкни, щоб як фортеця, розумієш? Яка краса...

Начальник охорони зник, а дід присів, попестив юні щічки і

посміхнувся майже ніжно:

– Анжелочко, наручники неси! І той малесенький вібратор, що я для діток прикупив...

Через секунду на порозі з'явилась помічниця і спитала:

– Борисе, ти зовсім здурів? Навіщо цій дитині твій вібратор?

– Для більш приємних відчуттів, – млів від якихось нездорових мрій цей збоченець багатий. Та від снодійного маленька полонянка ще спала і не уявляла, що уготовано наразі їй. Анжела гнівно глянула на діда та раптом він і їй додав роботи:

– На себе одягай костюм Володарки і батожок візьми отой, з опушкою, не хочу дорогий товар відразу зіпсувати. Як не скориться, то продам її!

Наразі дівчина прийшла до тям, хотіла закричати, але у неї в роті був кляп-іграшка, що не давав про допомогу заволати. Олеся повністю роздягнена була й прикована до спинки ліжка. Від жаху бідна дівчина стогнала і смикалась та саме цим давала збоченцю старому найбільшу насолоду відчуттів.

– Маленька, соковита і прекрасна. Саме такою я тебе і бачив. Саме такою і хотів... Ти будеш слухатись, дитинко? Тоді я ротика звільню, а зараз трішки ще прив'яжемо за ніжки...

Дістав з-під ліжка спеціальні ремішки, розставив Лесі ноги в різні боки і закував, а потім взяв вібратор послинив і хотів його загнати у дівчинку, але не встиг!.. Його «чарівна помічниця» мабуть, згадала щось своє, а тут ще й Деніелс на столику стояв і просто кликав взяти в руки.

– О, ти прийшла нам помагати, Володарко моя! Тільки чого ж ти без костюма? – побачив краєм ока «меценат» одягнену нормально Анжеліку і знов занурив збуджені очиці у диво на своєму ліжку. Оце й була його помилка!

Бо Анжеліка підняла холодну пляшку і вдарила «коханця» що є сили, а сила в дівчині була! Скло полетіло в різні боки і дорогий улюблений напій хазяїна змішався з кров'ю – густою, чорною, гідкою, достойною розпусної тварюки. Тепер мільярдер і меценат сповз у калюжу на підлозі і так застиг, розпластаний як гад.

Олеся вже не смикалась, вона дивилась на гарячу жінку та розуміла, що тепер наступна. І зараз в ній жила молитва, щоб потім – десь через роки зустрітись в небі зі своїм Русланом. Ні, не відразу! Хай собі живе довге життя, а ще наповнить щастям чиєсь чуже та дасть дорогу красивим радісним нащадкам. Вона Його тихенько підожде...

Жінка побачила смертельний страх в очах прикованої полонянки і посміхнулась та здавалось, вбивати зараз не збиралась. Вона бурчала щось негарне і розстібала ремішки. Тоді дістала кляп із рота та наказала:

– Все іди! Отам направо душова кімната. Помийся швидко й приведи себе до ладу, якщо захочеш – далі кухня, там можеш випити чогось від шоку. Тільки сюди нізащо не заходь, навіть якщо я буду викликати! Ти зараз розумієш щось? – вона легенько ляснула Олеся по щічках й додала: – Порядок! Як виконаєш все, чекай на кухні.

Олеся кинулась з кімнати, знайшла свій одяг і зайшла туди, куди сказала ця смілива жінка. Вона щасливо запустила воду та почала настирливо змивати гідоту, що до неї причепилась у цей страшний смертельний час. Вона молилась, що жива! Звісно, ще ноги з переляку тремтіли і маленька сіла десь у куточку в душовій та знала, що не сміє заважати перебігу подій.

Це добре, що Олеся, не збиралась заглянути в кімнату. Мабуть, багато років Анжеліка таїла мрію у собі і зараз виконала, навіть не здригнувшись. Вона зідрала зі свого хазяїна штани, дістала десь зі шва на сукні плаский і довгий інструмент, що схожий був на чоловічу бритву. Колись голилися такими. Красива сталь сяйнула у повітрі і жінка, декілька разів, пройшлась по геніталіях паскуди. Це дивно, але разом з тим кошмаром у Анжеліки на вустах заграла щаслива посмішка.

– Оце тобі, шановний меценате, за всіх загублених малих дівчаток! А це від мене особисто, на візьми! – і полоснула по лицю старого та знову розсміялась: – Як, красиво! Тьху... Тобі навіть Смерть мала подяка за всі твої гріхи. А Денієлс холодним б'ється краще.

Вона поглянула на справу рук своїх, потім з відразою зірвала мокрий одяг, закинула в камін, спокійно погортала кочергою і виглядала гордо та спокійно на фоні всіх страхіть, що тільки но тут виробляла.

– Мала, ти там іще жива сидиш? Сиди-сиди, нізащо не виходь. Там в холодильнику морозиво десь є, – сказала просто, наче добра мати

– Не можу, дякую. Мені ще дуже страшно, – тремтіла Леся у куточку.

– Мені б так само було страшно! Та ти звикай, життя воно таке. Я швидко в душ. Нам треба вибиратись, – констатувала Анжеліка так, наче нічого нічого не сталося. Хіба що радісно кайдани зняла із себе назавжди.

Вона зайшла причесана і мирна:

– Та не трясись ти, все уже позаду. Я б випила, та за кермо, не можу. Потім нап'ємося. Тебе як звати?

– Олесья...

– Я страшенно рада, що вчасно встигла зупинить той жах. Скажи: про тебе будуть хвилюватись, чи можемо зникати без вагань? – спокійно розмірковувала жінка.

У Лесі звісно ще був шок, але вона страшенно намагалась бути розумницею й сумно посміхалась:

– Один на все життя у мене був. Тепер я знаю: хто його підставив. Оцей мене хотів, а він сидить за те, чого б ніколи не зробив. У мене звісно ще є мати, та краще Вам того не знати. Вона не буде турбуватись. А ми тепер ховатись будемо завжди?

– Та ти розумна, як я подивлюсь? – спокійно поїдала апельсин заступниця й катюга одночасно. – На, будеш? Ну, дивись. Тебе не нудить?

– Я іще не знаю, – зізналась Леся і тряслась, як лист.

– Подобаєшся ти мені, Олесю! Розумна й чесна, а іще смілива. Ну, нам красивим це якраз і треба. Піду у пана грошенят візьму, йому вони вже не потрібні, – вона шалено підморгнула яскравими очима і повернулася з темним кейсом.

– Ну, все. Прощайте, пане Ярославський. Гори у пеклі чортів син! Виходь на ганок, а я зараз.

Вона відкрила всі конфорки на дорогій плиті, розбурхала багаття у каміні, а потім вийшла й знову посміхнулася:

– Тепер швиденько відійшли. У нас з тобою справ багато.

У гаражі стояли три авто. Та Анжеліка видно не ганялась за витонченою красою і взяла у пана величезний Додж.

– От саме в ньому і поїдемо кататись. Ти голову чому не підсушила? – знову дбайливо подивилась жінка на юну подругу з нещастя.

– Мені так легше. І болить не дуже, – знову зітхнула полонянка ката.

– Ти з кожним словом, синьоока, мені подобаєшся більше! Та не переживай, це комплімент. Я баришнями не цікавлюсь. Ти просто чесна і прикольна. Мені б таку дочку, та не судилось... А знаєш, ляж поспи. Для тебе місця там багато.

Автомобіль помчав у темну ніч і зморена стражданнями Олеся прилаштувалася у кутку на задньому сидінні. А коли заплющила тривожні очі – побачила свого Руслана! Він посміхався ніжно, як завжди, і промовляв: «Не бійся, я з тобою... Ти тільки подожди!»

Поки всі рятувальні служби домчали на окраїну столиці, в густий лісок, де приховався від людей величний замок мецената – вже дотлівали головешки і нехороший запах сповіщав, що славнозвісний та шановний чоловік покинув світ живих. Яка біда! Чи просто вирок долі?

Розділ 7. Розмова з Одиссеєм

Тепер цікаво подивитись, що відбувалось саме в цей момент з засудженим за чужий гріх Русланом. А діялися дивні речі. Відразу після суду, по дорозі в колонію, авто потрапило у ДТП і хлопець ледве не загинув. В самій колонії спочатку помістили до відморозків, що його доволі болісно побили. В медблоці відійшов і знову життя продовжилось, наче в пеклі. От вся минула підготовка, з шкільних років наразі знадобилась. Він був живучим і стійким. Та Ярославський вимагав від виконавців: щоб духу хлопця не було в цім світі. Але вони чомусь весь час лажали! Зате засуджений Приходько, після кількох мілких порізів, став обережнішим і намагався зміцнити форму: він качався, бігав та грав з командою в футбол. А потім взявся за своє й почав слабких і боязливих виручати та скоро його стали називати не Отаман, а Захисник. Спортивний термін, звісно ні до чого, але йому підходив гарно!

Одного разу він сидів біля старого зека та слухав розповіді про романтику на зоні.

– Гей, Захисник, іди сюди, – звернувся до Руслана всім відомий здоровий шибеник Хав'єр. Чому його так звали? Можливо через те, що трохи схожий на одного іспанського актора, а може ще за щось? Нехай буде Хав'єр.

– Чого тобі? Не бачиш: розмовляю, – не дуже поспішав Руслан.

– Потім з Безсмертним доспіваєш. Він ще ж не здох, а є розмова серйозніша й вона не жде, – наполягав отой Хав'єр.

– Що знову будете мочити? – вже звично запитав Руслан.

– Чого ж відразу і мочити? Спочатку перекинемось словами, а там вже як піде, – знизав могутніми плечима чолов'яга і запросив в найкращу хату на зоні, тобто до «блатних».

– Вітаю в хаті! Гарно тут у вас, та тільки я навіщо здався? – не дуже чемно привітався із купкою сидільців Захисник.

– Так ось який ти зблизька Отаман? Руслан Приходько – захисник слабких і дивних. Ти й тут вже взявся за старе, горбатого могила виправить, еге? А вийшло, що і сам потрапив в число нужденних. Та ти не ображайся! Бо від тієї сили, що тебе сюди запхала – легко відписався...

Руслан почув старечий голос знизу. Братва повільно розступилась і він побачив на дивані доглянутого сивого старого, в тоненьких гарних окулярах та з книжкою в руці.

Тепер здивований Приходько повів бровами й посміхнувся:

– Я й не очікував потрапити до поля зору пана Одиссея. Привіт тобі, шановний! Як живеш?

– Так, правда шириться братвою, що вихований і сміливий Захисник. Сідай! Налийте йому чаю, розмова буде не з простих.

Руслан присів і відповів відразу:

– Якщо мочити когось треба, то тут я пас. Про інше все – питайте.

– Який відвертий! Знову залік. Та ні, розмова буде про твоє.

– Я щиро вдячний за турботу, але нормально так, як є, – відрізав хлопець.

– Та невже? А кажуть, що ти втратив з поля зору важливе й дуже дороге. Вірніше дівчину кохану...

Руслан зірвався та його спинили чотири зеки.

– Відпустили! А ти не смикайся, бо вийде горе, а потім знову зашиватимуть в медблоці. Яка реакція! Значить, чіпляє за живе? Я тут якраз для допомоги, не для болю. Біль у тобі живе, без мене, через край. Навіщо ж сипати іще на рани солі? Хромий, де чай? – прикрикнув Одиссей.

– Уже несучу... – зігнувшись, опустив перед Русланом кружку шістка.

– Тепер до справи. Ти вже зрозумів, що я на зоні головний і щоб не відбувалось, знаю все. Коли приходить нова партія терпил, ми всіх звичайно ділимо на групи. Одні – ніякі, інші – буйні, бувають підлі стукачі. А ти відразу під щільний потрапив нагляд, адже тебе сюди направив мій кровний ворог – Ярославський. Хоча в минулому житті ми з ним були, наче брати. Студентами зустрілись, в КПІ. Здружились, бо розумними були. А після почали шукати: куди в цьому житті пристати. За спеціальністю не вийшло. Тоді й пішли – касети, ринки, челноки. Пізніше дерево, бензин. А як побачив, що Борис махлює, то він підставив і мене. Хотів у грошах бути головним, а я був чесним та дурним. Так і потрапив перший раз на зону. Ну, а пізніше ще і ще. Тепер мене всі звісно кличуть «смотрящий Одиссей». Це сумно, але доля наказала, що саме це моє. А з долею тягаться – нерозумно! Та що ми про моє? Твоє наразі важливіше.

Ти дівчинку кохав красиву і марив про щасливу долю з нею, але її побачив той шакал і захотів собі забрати, а ти йому, як кістка заважав. Тому замовив твого друга і викликав проплачених шестірок, коли ти ніж в руках тримав. Підстава ця стара, як світ, працює завжди безвідмовно. Убивць він в той же день приговорив, а ти ось тут живий-здоровий. Та йому й це не до вподоби. Але ж ти – хлопець непростий, та ще й давно гуляєш під щільним прицілом моїх бурмил. Про це тобі ніхто не говорив, а ти й не знав.

– Тобто тоді, коли мене прибили, підмога прибула від тебе? За це я красно дякую, шановний! Бо поки ще не маю перспективи: піти у

вічність без відплати. А ось тепер розмовою своєю ти мої сили удесятерив. Дозволь спитати: як ти знаєш про все, що відбувається на волі? – Руслан не розумів законів зони.

– Хм! Отаман, малий ти зовсім ще. Але нічого. Краще так, ніж знати все...

– Якщо ти знаєш все про волю: скажи про дівчину мою, прошу! Бо я з посадки ще втрачаю розум і тітка не дізналася нічого, а її мати – то пуста. Мовчить, не каже: де моя Олеся...

Тут Одиссей зітхнув і похмурнів:

– Не каже, бо сама не знає. Тут навіть я поки безсилий! Пропала дівчинка і все. Але послухай те, що знаю. Коли ти сів – її украли та до падлюки привезли. Та, ні! Нічого він їй не зробив, хотів мабуть продати подорожче, але не встиг. Допік свою «хазяйку» розпустою з дівчатами й вона його, як півня порубала і підпалила все добро, а вони з Лесею твоєю пропали та більше їх ніхто не бачив. До польського кордону добирались на Доджі Ярославського і все... Обірвана доріжка поки! Та ми шукаємо, не бійся. Земля кругленька, десь знайдем.

– Тобто мені на волі добра жінка роботи не залишила уже? – засмучено сказав Руслан.

– Навіщо ж так безсило, Отаман? А як же дівчинка, життя, робота, дітки? Всі мріють про таке: спитай кого завгодно. Навіть останні відморозки вважають, що достойні щастя. А ти чомусь забув про це.

– Ох, Одиссей! Ти ж мудрий чоловік і розумієш, що без Олесі мені зовсім не потрібно, ні щастя, ні дітей... Та і життя без неї марне. Тому давай мені якусь роботу. Зроблю, що скажеш та й по всьому.

– Ну от що: киснути не треба, то не твоє. Поки шукатимемо, ти на волю вийдеш. Я твою справу доручив вивчати своєму адвокату. А Сьомі це, як два зубочки розжувати та й виплювати... Доказова база пропала правда у вогні, але мій Цицерон в роботі.

– Хто? – з подивом дивився Отаман.

– З історії у тебе, мабуть, двійка? Був в Римі одним з перших адвокатів. Ні, мій лише Рубінський Сьома, але повір – ніяк не гірший. Все, що на світі є, оте й знайде. А потім буде подавати твої папери на перегляд. Ще й відшкодують, якщо повезе.

– Я дуже вибачаюсь, Одиссею, але навіщо я тобі? Роботи не даєш? Все знаєш? І дівчину мою шукаєш? Для чого це, не розумію?

– Невже? А як же сплата боргу за гріхи? Бо я старий і скоро перед Богом мені тримати відповідь. Але навіть не в цьому справа. Дуже схожий на мене ти, у іншому житті. Тому і хочу відбілити твоє ім'я, адже колись ніхто не захотів зробити це для мене. Ну як, я відповів тобі?

– Так, дякую за щирі відповідь і за розмову. Я все зроблю, що скажеш, правда. Тільки знайди її, вона для мене все. Якщо не знайдеш, то даси завдання таке, щоб у один кінець.

– Ну-ну! Роз'їздився. Ми всі туди ідемо. В один кінець людина йде, лише здається що у різні. Поговорити хочеш з кимось? – дістав з дивана Одиссей свій телефон.

– Ну, це уже по-царськи ти нагороджуєш мене. Два слова тітці, щоб не хвилювалась. У мене окрім неї...

– Та знаю я усе. Бери, телефонуй і будь здоровий! Зморився я від спогадів старих і відпочити точно треба. Та й на вечерю скоро вас покличуть, – і ліг на гарне, хоч тюремне ложе, законник Одиссей.

Ось так заглянути вдалося за вежі та колючий дріт звичайної тюрми, де відбуває покарання безвинний і колись щасливий Руслан Приходько – Отаман і Захисник.

Розділ 8. Хепіенд

– Куди це ти зібралась? – постала впоперек дороги Лесі розважлива та обережна Анжеліка.

– Так хліб закінчився і чай, – відповіло дурне дівча.

– Ти більше чаю хочеш, чи в тюрму? – зняла парик красива жінка.

– Але ж нас тут ніхто не знає, – здивовано закліпала втікачка.

– У Вроцлаві? Я, думаю, тепер українців вже більше ніж поляків. Та й фото наші скрізь висять. Красиві ми з тобою, Лесько!

– І що ж робити? – розгубилась Журбіна.

– Та почекай! От визволять твого хлопчину, тоді поїдеш ти додому, а я - в якийсь далекий край. Мені тепер на Батьківщину повік заказана дорога...

– Зовсім? Ти що ніколи не побачиш щорічні феєрверки над Дніпром?

– Подумаєш! В Лос-Анджелесі, в Мехіко та й в Боготі бувають різні фестивалі. Пробач... – і вбивця та цинічна помічниця работорговця вибігла надвір, поплакала і повернулась. – Немає чаю, будем каву пити. Бо нам, маленька, вже прощатись скоро. Тобі додому треба, а мені на хвіст ось-ось поліція присяде. Я тут помітила кафе і вже відправила папери, що допоможуть і тебе прикрити та і твого малого відбілити. Семен отримає та зробить все.

– Який Семен? – заплуталась Олеся.

– Неперевершений. Якби не він, один хороший чоловік уже б давно не жив на світі. А так сидить, керує зоною і навіть невинним хлопцям помагає. І твій потрапив під його крило. Тепер вважай, що буде жити з тобою довго та щасливо.

– Я нічого сінько не розумію. Як ти про все це можеш знати? – настирливо допитувалась Лесья.

– Ти поживи з моє серед тварюк, тоді й питати перестанеш. Не доведи Господь, звичайно! Тепер уважно мене слухай. Сьогодні будеш ще зі

мною, а завтра вранці підеш в амбасаду і пожалієшся, що викрали тебе. Вони почнуть перевіряти та я навчу, що їм відповідати. А головне, щоб посадили в потяг та і відправили на Київ, ще й бажано, в вагоні дипломатів. Тоді вже точно довезуть. Бо у пекельного маньяка ще є багато кандидатів, щоб обірвати всі кінці. А ти «кінець» доволі ласий. Та не трясись, бери і жуй, – робила сендвічі чарівна Анжеліка.

Тим часом на свій дорогий комп'ютер Семен Рубінський вже отримав документи для плідної та наднормової роботи, з своїм азартом адвоката почав складати всі кінці. І дещо добре вимальовувалось навіть! А більш за все допомагало, що Ярославський вже горів у пеклі й не заважав робити добрі справи.

З моменту коли Одісей дав хід зняттю обвинувачень, Руслана знову почали возити на різні допити й дізнання. Всі ці пробірки і відбитки та виконання слідчих дій Приходька починали діставати, бо він не вірив в справедливість та скрупульозну і важливу роботу дорогого адвоката. Але законник Одісей був неблаганним і ніхто не пам'ятав, щоб коли-небудь за його «правління», розвалювали чи не доробляли якусь із справ.

Сьогодні був яскравий день. Зима насипала багато снігу. Олеся йшла і посміхалась, бо вона зранку вже поговорила з Русланом і тепер молилась, щоб у суді все відбулося як потрібно. На слухання їй, звісно, не потрапить, але ж достатньо вірити й чекати так, як коханий попросив.

Коли Олеся повернулась в Київ, то перший час її тягали на перемовини й дізнання багато правоохоронних служб. Та дівчинка була розумна і все запам'ятала, як навчила її перед розлукою красива убивця-Анжеліка, що вже пропала десь серед світів. А ще донька Лариси Журбіної після приїзду позбирала речі та й переїхала в кімнату до Руслана. Там її радісно зустріла мила жінка – тітка коханого, саме її тепер Олеся знала наче рідну. А матері дала благословіння на ботокс і чоловіків. Нехай живе, як заманеться!

Жінки в квартирі для Руслана хотіли свято готувати, але ж не треба забігати наперед. Тому вони молились і чекали. Та от коли

обвинувачення сказало, що більше доказів не має і слово взяв Рубінський – суд вже розумів, що вирок буде одностайним і виправдання повним, а сидільця звільнять тут, прямо в залі. Піднесений від чергової перемоги – Семен Аркадійович звітував роботодавцю, а потім дав Русланові айфон.

– Вітаю, Одіссею! Батька забрав Господь у мене рано. Дозволь, заради шанування, тебе тепер так називати, – урочисто сказав йому Руслан.

– Я радий, хлопче, що перемогли. І можеш звати, як захочеш. Але не гоже тата турбувати на тому світі. Краще називай, як мене звала рідна мати – Павлом, а батько був Петром, – щиро радів за виправдальний вирок законник-Одісей.

– Що ж, добре. Дякую за допомогу, Павле Петровичу. Тоді я клятву дам, в присутності шанованого адвоката, що сина першого назву Павлом, а якщо дівчинка – Павлінка буде зватись.

У трубці зашуміло щось...

– Пробач, звалився клятий апарат, – почув Руслан і зрозумів, що дід від задоволення шалів та все ж продовжив: – Вірю, Отамане, що проживеш життя щасливим. Ти правильний і гарний чоловік, хоч ще і зовсім молодий. Захочеш бачити: ласкаво прошу!

– Туди б уже ніколи не хотів. Але колись заїдемо з сім'єю. Здоровим будь, Павло Петрович - Одісей, хай береже тебе Господь довіку.

Руслан Приходько подзвонив у двері і хвилювався більше ніж коли. Відкрили дві найкращі в світі жінки та кинулись в його обійми. Тітка була в сльозах, а Леся дивилась тихо й притулялась так, що уже не відірвати. Таїсія у супермаркеті сьогодні на касі не повинна працювати, але ж вона ще при здоровім глузді, тому зібралася й пішла кудись.

А Отаман вдивлявся у кохану і тихо говорив:

– Ну, здрастуй, горечко моє єдине! Я правильно читав твої вуста, коли ти в залі шепотіла: «Все пройде. Я чекатиму довіку. Ти – мій, а я – завжди твоя». Повір, я чув тоді тебе...

– Руслане! Господи, невже усе? – колись маленька дівчинка, а зараз вона пройшла страшні страждання лише за те, що народилася тендітна і дуже гарна. Саме через це гидка потвора розлучила дві люблячі душі, але сама загинула в вогні. Бо Долі гроші не потрібні і взагалі вона примхлива «жінка». Захоче – милує, захоче – вб'є.

А ці закохані чарівні дітки пережили безвинно пекло та опинились знову там, де все колись розпочиналось. Олеся пам'ятала, як зайшла в свої п'ятнадцять до його кімнати, щоб музику послухати й піти. А зараз він тримав її в обіймах і не було на світі сили, щоб їх зв'язок перемогти.

– Коханий, мені треба так багато тобі розповісти про ті місця, де більше правди й жити спокійніше...

– У тебе є бажання залишити наш дім, заради мрії про чуже примарне щастя, десь далеко? – зітхнув щасливий Отаман, бо знав що виконає все, чого захоче половинка.

– Ну що ти, ні! Куди ми без озер, без лісу, без полів духмяних – де все своє? У нас же небо вище, а зорі взагалі не сяють так ніде... – відповіла його Олеся.

– Це добре. Ну, тоді допоможи мені з сумлінним виконанням одного невідкладного завдання, бо я поклявся і повинен дотримати усе.

– Русланчику, загадки залиши. Ти ж бачиш: я від щастя марю. Про що ти кажеш?

– Пам'ятаєш, ти дорікала в день народження мені, що ми тоді не мали діток? А я поклявся Одиссею, що первістка назву його ім'ям.

Олеся пригорнулася ще міцніше і запитала:

– І яке ж ім'я у нашого рятівника?

– Павло.

– Не бачу сенсу відкладати ні на хвилинку справу честі. Але ж ще треба нашого Іванка обов'язково повернуть в родину, – тягнулася за бажаннями красуня.

– Ось бачиш скільки в нас роботи! Ти диво, що кохатиму довіку, –
тихенько відповів Руслан та був найщасливішим в світі.